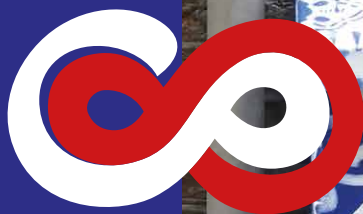

Kajuit Nieuws

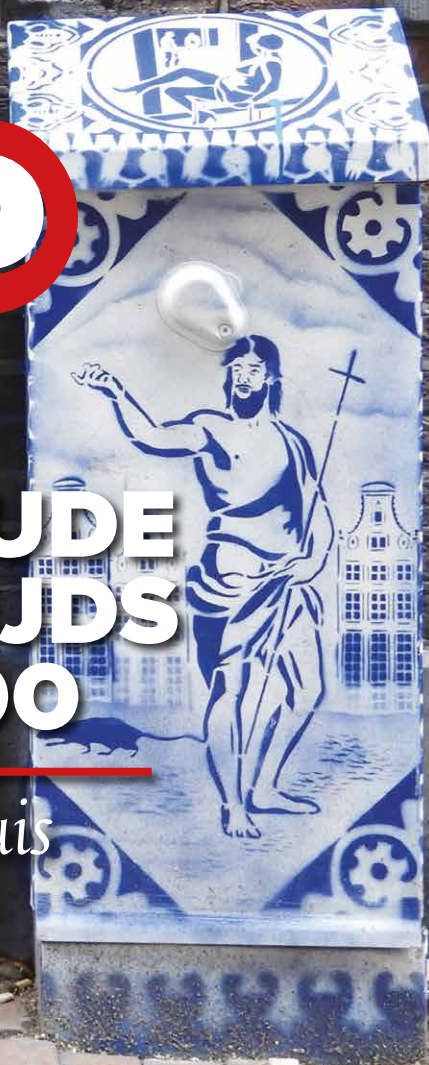
Pasen/ Pinksteren

Spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 61 - nummer 2

OUDE ZIJDS 100

Thuis

Colofon

Het Kajuit Nieuws - jaargang 61, nummer 2, lente 2020

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor mensen die om diverse redenen de toegang niet krijgen/vinden naar de reguliere zorg. De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons samenbindt. De gemeenschap Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt Kajuit-Nieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KajuitNieuws-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van het Kajuit Nieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Print2Pack te Vorden. Redactie en logistiek: br Rik Florentinus sg, zr Lyke Florentinus-Boiten sg, Erik Hendrix, Merel Knipping en Petra Rozendaal.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
In Memoriam	6
Emmanuel Gemeenschap	8
Afscheid Jaap & Peggy	11
Column Kruispost	12
Thuis in de Kajuit	14
Kroniek	16

Vriendenbrief

Thuis

Amsterdam, april/mei 2020

Aan allen verbonden met de Communautaire
Gemeenschap Oudezijds 100,

Beste vrienden van de communautaire
gemeenschap,

Door het Covid19 virus staat de wereld op zijn kop. Mensen blijven zoveel mogelijk thuis en het openbare leven ligt stil. Ik heb de stad en dus ook de wallen, nog nooit zo rustig gezien. Ook in de gemeenschap is het stil. Het gemeenschappelijk eten gebeurt via

Zoom of met een handje vol in de Rafter op gepaste afstand. Ieder blijft zoveel mogelijk in zijn eigen prive vertrekken. Een “merkwaardige” rust. Je zou ook kunnen zeggen “merk de waarde van de rust”. Ondanks het feit dat er geen of weinig fysiek contact is, wordt in deze “merkwaardige” rust juist meer gezocht naar verbinding. Ook al zien we elkaar niet, er wordt juist meer omgezien naar elkaar. We zeggen weer ‘dank je wel’ tegen de mensen in de zorg, we gaan naar de bureaus om te vragen of zij iets nodig hebben en overproductie wordt uitgedeeld om de ander

een hart onder de riem te steken in plaats van vernietigd, bloemen, eten enz. Kerken roepen elkaar op om gezamenlijk in gebed te gaan, ieder vanaf zijn eigen thuisplek, maar wel samen!

Een dodelijk virus dat ook een genezend effect heeft. Het Corona virus dat het virus van de hectiek, het virus van het individualisme, het virus van de onverschilligheid lam legt en hopelijk doodt. Hoe pijnlijk is het dat door de dood van vele kwetsbare mensen wij genezen worden? Maar voor hoe lang blijven wij genezen? Gaan wij niet weer de hectiek in zodra de crisis voorbij is, worden we weer onverschillig en vinden we straks de inzet van velen in de zorg weer als vanzelfsprekend?

Worden de mensen niet ook keer op keer onverschillig naar God? Hij die zijn zoon aan het kruis liet sterven opdat wij zouden leven.

Laten we blijven oefenen in het zoeken naar verbinding met God en elkaar.

Laten we ook straks blijven omzien naar elkaar.

Laten wij elkaar blijven respecteren ongeacht de persoon, de status, de afkomst of de kerkafdeling.

Dan zijn wij THUIS in onze eigen omgeving, in de gemeenschap waartoe je behoort, in onze eigen bewoonde wereld, de oikoumenè (Grieks voor bewoonde wereld), verbonden met elkaar.

Ik hoop dat Pasen opwekkende dagen waren, ondanks deze tijd vol zorgen en angsten. Een tijd waarin ons dagelijks leven zo verstoord is. Dat brengt mij bij een gebed van Etty Hillesum dat zij heeft opgetekend op 12 juli 1942 in haar dagboek, dat onder de titel 'Het verstoorde leven' is gepubliceerd.

Het zijn bange tijden, mijn God. Vannacht was het voor het eerst, dat ik met brandende ogen slapeloos in het donker lag en er vele beelden van menselijk lijden langs me trokken. Ik zal je een ding beloven, God, een kleinigheidje maar: ik zal mijn zorgen om de toekomst niet als evenzovele zware gewichten aan de dag van heden – hangen, maar dat kost een zekere oefening. Iedere dag heeft nu aan zichzelf genoeg. Ik zal je helpen God, dat je het niet in mij begeeft, maar ik kan van te voren nergens voor in staan. Maar dit éne wordt me steeds duidelijker: dat jij ons niet kunt helpen, maar dat wij jou moeten helpen en door dat laatste helpen wij onszelf. En dit is het enige, wat we in deze tijd kunnen redden en ook het enige, waar het op aankomt: een stukje van jou in onszelf, God. En misschien kunnen we ook er aan meewerken jou op te graven in de geteisterde harten van anderen. Ja, mijn God, aan de omstandigheden schijn jij niet al te veel te kunnen doen, ze horen nu eenmaal ook bij dit leven.

Ik roep je er ook niet voor ter verantwoording, jij mag daar later ons voor ter verantwoording roepen. En haast met iedere hartslag wordt het me duidelijker: dat jij ons niet kunt helpen, maar dat wij jou moeten helpen en dat we de woning in ons, waar jij huist, tot het laatste toe moeten verdedigen. Er zijn mensen, het is heus waar, die nog op het laatste ogenblik stofzuigers in veiligheid brengen en zilveren vorken en lepels, in plaats van jou, mijn God. En er zijn mensen, die hun lichamen in veiligheid willen brengen, die alleen nog maar behuizingen zijn voor duizend angsten en verbitteringen. En ze zeggen: Mij zullen ze niet in hun klauwen krijgen. En ze vergeten, dat men in niemands klauwen is, als men in jouw armen is. Ik begin alweer wat rustiger te worden mijn God, door dit gesprek met jou. Ik zal in de naaste toekomst nog heel veel gesprekken met je houden en je op die manier verhinderen van me weg te vluchten.

Een gebed van verbinding en een gebed van troost.

Wij mogen op weg gaan naar Pinksteren. Het feest van de verbinding.

Bijs de torenbouw van Babel waren de mensen uit elkaar gegaan. Ze verstonden elkaar niet meer. Zo raakte de mensheid over de hele aarde verspreid en van elkaar vervreemd. Met Pinksteren is beweging omgekeerd en naar elkaar toe. Het is het feest van de eenheid van alle mensen, van onderling begrip, van het doorbreken van door mensen opgetrokken scheidsmuren. Dat is het feest van de Geest die door Christus de Trooster wordt genoemd. Het feest dat ---ons voedt in onze 'merkwaardige rust' zoals Coby Poelman-Duisterwinkel in haar gedicht verwoordt:

Vanuit de stilte
breekt het licht,
een bries waait
uit het niets,
opent de ziel,
bezielt de tong,
vernieuwt het paasgemoed,
beroert het hart,
ontbrandt de vonk,
ontsteekt het liefdesvuur
dat wordt gevoed
door Wie het geeft,
de Geest die in je leeft.

Rik Florentinus,
Prior Communautaire gemeenschap Oudezijds100

*Rik Florentinus, sg.
Prior.*

br Rik

He-le-maal doorgedraaid

Na jarenlange trouwe dienst is de wasmachine van de bewoners kapot gegaan. Hij is het hoekje om, heeft het loodje gelegd, de kraaienmars geblazen en de pijp aan Maarten gegeven. Over en sluiten. Exit. Naar de eeuwige jachtvelden. Vaarwel wasmachine, je was een fijn apparaat. Wilt u ons helpen een waardige opvolger aan te schaffen? We schatten de kosten op ongeveer 300,- euro.

Wilt u hieraan bijdragen of de activiteiten van Oudezijds 100 op een andere manier steunen? Kijk dan op www.oudezijds100.nl/steunons of de facebookpagina van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100, waar we u op de hoogte houden van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren!

In memoriam

Zuster Seraphim

“Mijn ziel prijst hoog de Heer”
Lucas 1,46

Na een lang en bewogen leven is van ons
heengegaan

Zuster Seraphim van der Meché

Zuster Seraphim werd geboren op 1 december
1925 in Groningen en overleed op 15 april 2020
te Heemstede.

Zij leefde 74 jaar als kloosterlinge, trad op jonge
leeftijd in bij de Zusters Clarissen van waar zij
later naar Amsterdam ging bij de Congregatie
der Zusters van “De Voorzienigheid” op de
Lauriergracht.

Zuster Seraphim kende een innerlijke vrijheid
en nieuwsgierigheid die haar in staat stelden
tot het verkennen van een wijde wereld van
kerk en maatschappij. Zij stond open voor on-
voorwaardelijke ontmoeting met iedere mens,
ongeacht geloof, leeftijd, culturele achtergrond
enz...

Ook na haar pensioen als lerares stopte voor
haar het vormgeven van haar roeping niet, in
volle overtuiging dat God nog van alles voor
haar “in petto” had. Ten gevolge van deze
levensinstelling kwam zuster Seraphim rond
1987 ook in aanraking met onze gemeenschap
en sloot zij zich voor de rest van haar dagen aan
als gast-lid van de gemeenschap Spe Gaudentes.
De taak die zij op zich nam en tot het einde
onvermoeibaar vorm wist te geven, was die van
“er zijn”.

In haar absolute overtuiging een levenslange
opdracht te hebben God aan de wereld kenbaar

te maken en in volledige toewijding aan deze
roeping, droeg zij bijvoorbeeld overal en altijd
haar habijt.

Zelden heeft iemand in onze gemeenschap
aan het begrip “eenvoudige aanwezigheid” zo
onvoorwaardelijk en gastvrij vorm weten te
geven. Zr. Seraphim zat in de Kajuit, de poes
op haar schoot, eventueel een boek lezend,
wachtend tot er iemand kwam die haar stille
aandacht nodig had: een luisterend oor, een
grap, een ondeugend liedje...

In haar onvoorwaardelijk en ongecompliceerde “er zijn”, was zij een anker punt voor velen, wist zij mensen gerust te stellen en de menselijke maat voor te houden die uitzicht en hoop geeft.

Zuster Seraphim straalde zowel vrijheid als toewijding uit: een ongelooflijke combinatie in een enkele persoon, die een stukje luchtigheid en vertrouwen aan het leven van velen gaf. In dit “eenvoudige” zijn, verkondigde zij het Evangelie van God’s onvoorwaardelijke liefde voor zijn schepping.

Zuster Seraphim straalde liefde voor het Leven uit, onvermoeibaar nieuwsgierig naar alles en iedereen; hoe vaak zei ze niet: “Ik

ben toch zo nieuwsgierig naar hoe het later in de hemel zal zijn”.

Het kan niet anders dan dat deze nieuwsgierigheid nu ten volle beloond wordt.

De begrafenis van zuster Seraphim heeft in verband met de huidige beperkingen, in besloten kring plaatsgevonden op 16 april; Een waardige herdenking zal op een later moment plaatsvinden.

Br Rik Florentinus, prior communiteit SG

‘Het moet branden!’

Kajuit Nieuws in gesprek met zuster Van Oordt van de Emmanuel Gemeenschap

Lisette van Oordt werkt voor de parochie Maria Sterre der Zee in Den Haag en heeft een eigen bedrijf als coach. Maar Lisette is daarnaast ook een toegewijde zuster bij de Emmanuel gemeenschap. In 2018 is zij met een andere zuster van de gemeenschap, Isabella Wijnberg, gaan wonen op de pastorie vande katholieke kerk De Papegaai in de Kalverstraat. ‘Het gemeenschappelijke leven is intrinsiek aan onze roeping’ vertelt zuster Van Oordt. Het Kajuit Nieuws sprak met haar over haar leven in deze nieuwe gemeenschap.

De Emmanuel gemeenschap, waar de communititeit van zuster Van Oordt onderdeel van uitmaakt, is een wereldwijde katholieke gemeenschap van priesters (geen zusters of zijndatookleken?) en leken met meer dan tienduizend leden. De gemeenschap Emmanuel ontstond in de jaren ‘70 gedurende de periode van de zogenaamde charismatische vernieuwing (een beweging in het christendom die wordt gekenmerkt door een grote nadruk op persoonlijk geloof en de ervaring hiervan, door de gaven van de Heilige Geest). ‘Bij Emmanuel zijn alle verschillende levensstaten te vinden,’ vertelt zuster Van Oordt, ‘zowel priesters als mensen die aan God zijn toegewijd in het celibaat, maar toch vooral leken die gehuwd zijn.’ De leden ontmoeten elkaar op Emmanuel weekenden, regio weekenden, gebedsgroepen en dergelijke.’

In tegenstelling tot Spe Gaudentes, waar gehuwde koppels samen kunnen intreden en wonen in de gemeenschap Oudezijds 100, is dat bij Emmanuel niet gebruikelijk. 'Er zijn wel uitzonderingen voor specifieke roepingen,' vertelt zuster Van Oordt, 'wij hebben bijvoorbeeld een huis in Israël, aan het meer van Galilea, een soort hotel eigenlijk, en dat wordt gerund door een echtpaar van de gemeenschap. Ze wonen daar residentieel en het is mogelijk dat daar een toegewijde leek bij zou komen wonen om ze te ondersteunen in de werkzaamheden, maar dat zijn dus uitzonderingen.' Ook in het in het geval van de nieuwe gemeenschap bij De Papegaai is er inmiddels een uitbreiding, vertelt Lisette: 'Sinds kort is er bij ons een jonge jonge vrouw komen wonen, die niet een weg in het toegewijde leven gaat. Het is een hele welkomte uitbreiding. Volgens Lisette is het nu in tijden van Corona heel fijn om er iemand bij te hebben. 'Het is echt een verrijking van ons gezamenlijk gemeenschaps- en gebedsleven.'

In de katholieke kerk is er natuurlijk de traditie van het getijdengebed, maar binnen de gemeenschap van zuster van Oordt is dat anders geregeld. 'Bij ons staat vooral de lofprijzing heel centraal, dat bidden wij 's ochtends om zeven uur. Het is een vrij gebed dat ook wel een beetje lijkt op jullie complete ten in de Sint Joriskapel. We slaan de Bijbel open, lezen het woord van God en bidden tot de Heilige Geest. Vervolgens gaan we naar de kerk, daar hebben we een uur Eucharistische aanbidding en daarna beginnen we aan onze werkdag. Normaal gesproken - in de "niet-Corona-tijd" - hebben we dan 's avonds de mis rond zeven uur, half acht in de kapel van het Begijnhof.' Met in totaal 2,5 á 3 uur gebed per dag is dat een vol programma. 'Het gebed is de kern van ons gemeenschappelijk leven,' vertelt zuster Van Oordt, 'dat is natuurlijk ook de reden dat je het gemeenschappelijk leven wil; dat je elkaar helpt om trouw te zijn aan het gebed.'

Dat klinkt herkenbaar. Veel christenen weten dat het toch altijd moeilijker is om trouw te blijven aan het gebed wanneer je alleen bent. 'Doordat je met elkaar woont en afsprekt dat je zo leeft, blijf je ook trouw en wij zien dat ook wel als een absolute voorwaarde om als christen getuigend te kunnen leven,' gaat zuster Van Oordt verder, 'de pijlers van de Emmanuel gemeenschap zijn aanbidding, compassie en Evangelisatie - maar ook in die volgorde. Door de aanbidding geloven wij dat we compassie kunnen beoefenen en de grootste compassie is toch het verkondigen van Jezus zelf, het getuigen van Hem en mensen bij Hem brengen - dat zien we als ons hoofddoel. Jezus zegt tegen ons: "Jullie zijn in de wereld, maar niet van de wereld." Hij heeft ons midden in de wereld geplant, als christenen, om een licht voor de wereld te zijn en het zout der aarde, maar ik denk dat het heel moeilijk voor christenen is om alleen het licht van de wereld en het zout der aarde te zijn. Ik denk dat we dat vooral zijn in *communio* (gemeenschappelijk, red). Onze stichter, Pierre Goursat, had de lijfspreuk "Il faut que ça brûle" - ofwel "Het

moet branden”, het vuur van de Heilige Geest, het verlangen voor de liefde voor Jezus en van Jezus en het vuur van het verlangen om Hem te verkondigen houdt het geloof ook echt levend.’

Dat niet iedereen 2,5 á 3 uur per dag kan reserveren voor het gebed is nauwelijks een geheim. De gemeente van zuster Van Oordt organiseert daarom ook regelmatig laagdrempelige bijeenkomsten zoals het zogenaamde *Pizza and pray*. ‘Het is een hele simpele formule waar we op vrijdagavond eerst gezamenlijk pizza eten en daarna naar de aanbidding gaan. Het is een mooie start van het weekend.’ Landelijk heeft Emmanuel echter nog veel meer activiteiten: herfstweekenden voor gezinnen, de viering van het Paastriduum in Helvoort, regioweekenden. In Amsterdam werken de toegewijde zusters waar mogelijk en gewenst samen met de paters van het heilige sacrament (ook wel de Sacramentijnen genoemd, red). ‘We hebben vorig jaar met Kerst samen een avond van barmhartigheid georganiseerd voor de binnenstadparochie. Dat was een groot succes met een opkomst van circa 80 mensen waarbij veel ons achteraf kwamen vertellen dat dit is waar ze echt behoefte aan hebben. Het Allerheiligste was uitgesteld met een “worry box” waar mensen een briefje met gebedsintenties konden achterlaten en er waren priesters aanwezig om de biecht af te nemen.’

Wat maakt het leven in de gemeente voor zuster Van Oordt nu een thuis? ‘Ik heb mijn tijd hier echt ervaren als wittebroodsweken,’ vertelt ze, ‘en ik heb me wel eens afgevraagd wat nu het element is wat maakt dat ik hier zo gelukkig ben? En dan kom ik toch uit op het gemeenschapsleven, de vreugde van het leven met een medezuster die dezelfde roeping heeft, met wie ik in dezelfde gemeenschap leef en dat ik met haar samen een leven van gebed

en Evangelisatie mag delen.’ Volgens zuster Van Oordt gaat het niet alleen om het delen van het innerlijke leven, maar ook de roeping van de Evangelisatie. ‘Laat ik een voorbeeld geven,’ vervolgt ze, ‘een paar maanden geleden liep er een jonge vrouw van ongeveer dertig jaar de kapel van het Begijnhof binnen. Een vrouw die niet gelovig was, maar die zoveel tegenslag had gehad dat ze geen licht en hoop meer in haar leven zag. Een young professional met een goede opleiding, maar die gewoon het perspectief kwijt was. God mag weten waarom, maar ze liep de zomaar de kapel in en raakte in gesprek met een pater sacramentijn. Hij praat met haar, bidt met haar, troost haar, be-moedigt haar en zegt dat als ze wil, hij haar in contact kan brengen met de toegewijde zusters van de gemeenschap Emmanuel. Ze heeft toen inderdaad contact met ons opgenomen, toe-vallig op een vrijdagavond, en we hebben haar meteen uitgenodigd voor *Pizza and pray*. We hebben nog steeds regelmatig contact met haar en ze wil zich nu laten dopen. Het is het begin van iets nieuws, iets prachtigs en daar leven wij voor.’ Wat zuster Van Oordt vooral heeft getroffen was de onderlinge samenwerking tussen de sacramentijnen en de toegewijde zusters. ‘Wij geloven dat Evangelisatie het krachtigst is in die uitwisseling tussen priesters en leken, juist wanneer je die verschillende levensstaten bij elkaar hebt: toegewijd celibaat, het priesterschap, de gehuwden en gezinnen. Je kunt namelijk als leek verwijzen naar de priester, want we kunnen wel naar ze luisteren, troosten en met ze bidden, maar we kunnen ze niet de vergevende liefde van Christus geven in het sacrament van boete en verzoening. Wij kunnen zeggen: dit is een punt dat je beter met een priester kan opnemen - en de priester kan zeggen: als je verder wil praten kan ik je met de toegewijde zusters in contact brengen. Dát is die *communio*!’

Afscheid Jaap & Peggy

‘Altijd helpen wie op onze weg komt en hulp zoekt’.

Deze christelijke opdracht vervullen gericht op een kwetsbare groep onverzekerde, veelal dak- en thuisloze, (on)gedocumenteerde en/of uitgeprocedeerde hulpvragers, stond 40 jaar centraal in het leven van Peggy Krol.

En hulp bieden aan hen die een veilige woonplek zoeken om de weg naar een gestructureerd leven te hervinden, 19 jaar was dat de oecumenische opdracht die Jaap Oudman binnen en buiten de muren van Oudezijds 100 vervulde.

Door de verwarrende en trieste ongemakken van dit Coronatijdperk kunnen wij rond 1 mei, de datum van hun vertrek, geen bijeenkomst organiseren om hen passend uit te luiden. Wij zullen als besturen van Oudezijds 100 en Kruispost daar later dit jaar wél aandacht aan geven. Want wij willen niet toestaan dat deze gebeurtenis richting hen beiden ongemerkt zal passeren.

En bovenal willen wij hen buitengewoon hartelijk danken voor alles wat zij deden om het leven van kwetsbaren te verlichten, daarmee de doelstellingen van onze Stichting- en invulling te geven.

François Six,
Voorzitter Stichting Oudezijds 100

Johan Wytema,
Voorzitter Stichting Kruispost

Estafette bij afscheid Jaap Oudman

All You Need is Love uitzending met Peggy Krol

Column Kruispost

Het is bijna eind maart als ik door de lege straten van Amsterdam naar de Kruispost loop. Inmiddels is de nieuwe werkwijze van Kruispost geworden dat patiënten, zo mogelijk, eerst bellen, zodat de arts kan inschatten of het noodzakelijk is om naar Kruispost te komen of niet.

In tegenstelling tot mijn verwachting, staan (en zitten) er toch een aantal mensen te wachten buiten. Een van die mensen is meneer Y, een trouwe klant van Kruispost. Soms komt hij twee maal per week en zit dan van 10.00 's morgens te wachten op zijn afspraak bij de arts en soms op een afspraak om 13.00 bij mij.

Meneer Y is een heel aardige, maar vreselijk eenzame man. Hij heeft in de loop der tijd veel vrienden verloren en mag ook zijn kinderen niet meer zien. Zijn ex-vriendin verbiedt hem

om contact op te nemen en dreigt met de politie als hij toch in de buurt van zijn dochter komt of nog een keer contact zoekt.

Meneer Y. is bang voor de politie. Hij leeft hier immers zonder verblijfsvergunning. Maar hij mist zijn dochter verschrikkelijk, en dat merken we hier. Hij lijkt steeds magerder te worden en de lichtjes in zijn ogen zijn langzaam maar zeker uitgedoofd. Hij is depressief, heeft psychische hulp gehad, dat hielp maar even. Omdat zijn situatie hetzelfde blijft, zit hij in deze neerwaartse spiraal zitten en helpt therapie hem niet om zich beter te voelen.

Toch is zijn situatie enigszins verandert vertelde hij me onlangs. Hij leefde al jaren in een koude kelder ergens onder in een flatgebouw. Echter is hij onlangs verhuisd, hij 'woont' nu in een schuurtje bij iemand achter

het huis. Een houten schuurtje zonder kachel maar er zit in ieder geval een klein raampje in. Hij heeft me foto's en een filmpje laten zien, echt 4m2 ongeveer, er lag een matras, wat vieze dekens en wat plastic tassen... Heel verdrietig, maar toch, hij hoeft niet op straat te slapen en dat is al heel wat.

Eens in de twee weken maak ik wat tijd voor meneer Y. vrij zodat hij even zijn hart kan luchten. De laatste keer dat ik hem sprak, was twee dagen na zijn verjaardag. Toevallig zag ik dat op zijn dossier staan en dus zei ik tegen hem: "Hé, je was jarig afgelopen maandag". Hij keek me met grote ogen aan en zei: "Is dat echt waar?" Toen ik het bevestigde begon hij te huilen... Dat hij zo ver gezonken was dat hij zelfs zijn eigen verjaardag vergat. Het was zo een verdrietig en confronterend moment. Moet je je voorstellen, dat er niemand is die stil staat bij je verjaardag, dat je gewoon niemand hebt die echt om je geeft. Dat moet echt hartverscheurend eenzaam zijn...

Ik besloot om voor onze volgende afspraak iets meer tijd uit te trekken en hem eens mee te nemen naar buiten en gewoon ergens een kopje koffie te gaan drinken en een taartje te eten, gewoon ter ere van zijn verjaardag, om hem te laten weten dat hij niet helemaal vergeten wordt.

Vandaag is hij wel op Kruispost maar de situatie is zo veranderd dat het niet mogelijk is om met hem een taartje te gaan eten. Ik kan hem zelfs niet even een hand of een schouderklopje geven. Sterker nog, hij mag zelfs niet een paar uurtjes bij ons binnen in de wachtkamer zitten met een kopje koffie. Daar zit hij, buiten op het stoepje, te wachten om door de triage bij de voordeur te komen en even vijf minuutjes menselijk contact te hebben.

We hebben het, ieder op zijn eigen manier, allemaal moeilijk in deze 'corona-tijd', ten eerste de mensen die zelf, of in nabije

omgeving getroffen zijn door dit virus, maar ook oude mensen die geen bezoek meer mogen ontvangen, ondernemers die veel inkomsten verliezen, hulpverleners die ondanks het gevaar van besmetting toch blijven werken om anderen te helpen, vaders en moeders die thuis zitten of moeten werken en ook nog de taak van de meester of juf moeten overnemen. Maar laten we alsjeblieft ook blijven bidden voor de mensen zoals meneer Y. Mensen die al verlaten waren door de mensen om hun heen en nu opeens ook niet meer mogen komen op plekken waar ze normaal gesproken in ieder geval een beetje warmte en een praatje vinden...

Zo hebben we opeens allemaal te maken met de nadelige gevolgen van het virus dat ons land, en de rest van de wereld in zijn greep lijkt te hebben. Veel sterkte allemaal!

Ps: 'Handen geven mag niet meer, handen vouwen wel' ♥

Petra Rozendaal
Maatschappelijk werkster Kruispost

Thuis in de Kajuit

Het is een bijzondere tijd om dit artikel te schrijven, dit wordt namelijk geschreven tijdens de kritieke tijd van het Corona virus. Een tijd waarin de woongemeenschap gedwongen werd gemeenschappelijke maaltijden anders vorm te geven, activiteiten anders vorm te geven en er niet gezellig in de Kajuit “gewoon” gezeten wordt. Een tijd waarin we meer dan ooit op elkaar aangewezen zijn maar elkaar weinig tegenkomen of kunnen opzoeken.

Sommigen kennen de Kajuit nog van toen er een gasfles nodig was om water te kunnen koken voor de thee en koffie. Of dat je gewoon naar binnen kon lopen omdat er een leertje tussen de deur zat en er niet aangebeld hoefde te worden. Ook zullen velen nog weten dat er binnen gerookt mocht worden en hierdoor ieder jaar het plafond gewit moest worden, (alhoewel dat zou nu hoogst waarschijnlijk ook nog moeten gebeuren).

Anderen kennen hem met de oranje stoelen en houten banken maar een ieder kent de Kajuit als een centrale plek binnen Oudezijds 100. Een plek waar iedereen welkom is, een plek waar het voor velen voelt als thuiskomen. Waar je gewoon even op een stoel kan neerploffen, iets drinkt en niks hoeft te doen.

Kloppend hart

“De Kajuit is een plek van gezelligheid en ontmoeting”, zegt Carmen, bewoonster van Oudezijds 100. “De Kajuit is na de kapel, het kloppend hart van de gemeenschap”, zegt Simon, bewoner. “Het is de ontmoetingsplek voor de bewoners maar ook de plek om mensen van buiten te verwelkomen”. Een plek waar we gezamenlijk koffie drinken, spelletjes doen, filmavonden houden, verjaardagen vieren.

Binnen de gemeenschap wordt er zelfs gesproken over het ‘Kajuitsyndroom’, je komt er om even snel een kopje thee te drinken maar mist uiteindelijk vier afspraken en drinkt je achtste kopje thee. Het kan namelijk zo maar zijn dat je ’s ochtends na de kapel ietsje langer blijft zitten en voordat je het weet is het 15 uur ’s middags en zit je er nog. Dan heb je dus last van het Kajuitsyndroom, voor velen van ons een bekend fenomeen.

Vernieuwing

Al langere tijd was er behoefte aan vernieuwing van de Kajuit, het was niet meer zo gezellig als we zouden willen. Het was wat statisch, oubollig en zelf een beetje viezig. Maar zoals jij je vast wel kan voorstellen, is het een uitdaging om een gemeenschappelijke ruimte, gemeenschappelijk aan te pakken. Iedereen heeft een eigen mening, de één wil de muur knal rood, de ander een relaxte hoek bank en weer een ander denkt alleen maar aan de praktische kant van alles.

Er zijn dan ook aardig wat uren door woon-warenhuizen rond gestruind, verf monsters op de muur gezet en ellelange discussies over stoelen en banken. Maar beetje bij beetje begon de Kajuit meer vorm te krijgen. Eerst kwamen de nieuwe tafeltjes, uitgezocht door br. Rik en zr. Lyke, daarna de stoelen en bank, besteld door Janett en Merel. En na nog aardig wat gesprekken in de Kajuit met heel veel gemeenschapsleden over de details, hakte Marieke van het kantoor, de knoop door en koos het behang en kleuren van de houten banken.

De kajuit, een plek van thuis komen en van samenzijn. Van gezelligheid en elkaar leren kennen, waar een ieder welkom is, ook jij!

Kroniek

Thuis

Het is nog niet zo lang geleden dat de auteur Pieter Hoexum een nieuw boek presenteerde onder de titel: **Thuis**. In een tijd waarin zo veel mensen op de vlucht slaan, letterlijk dan wel figuurlijk, trekt zo'n titel de aandacht.

In deze recente publicatie beschrijft Hoexum dat hem werd aangeboden zich een tijdlang terug te trekken in het voormalige woonhuis van Roland Holst, ergens in de duinen van Noord Holland. Aan het einde van zijn leven had deze laatste n.l. besloten zijn huis onder te brengen in een stichting voor kunstenaars, die na zijn dood dit huis zouden mogen gebruiken als een tijdelijk verblijf in moeilijke dagen van artistieke uitputting, dan wel van juist verhoogde creativiteit. Dit maal was het Pieter Hoexum die in de prijzen was gevallen om in dit gastvrije huis zijn scheppersdrang tot een nieuw boek vorm te geven. Avontuur in een onbekende wereld. Zou hij hier -zij het dan tijdelijk- een nieuw "thuis" kunnen scheppen door dit experiment uit te voeren en dan nog wel op de plaats waar ooit Roland Holst een toevlucht had gevonden?

Op dagelijks nieuwe zoektochten door huis en omgeving gaat Hoexum trachten zich de geheimen van deze, hem onbekende wereld, eigen te maken en te veroveren met de inzet van al zijn zintuigen:

In het donker tast zijn hand langs de muur van de haltrap, op zoek naar het lichtknopje. De traptreden kraken. Uit de kelder stijgt een ondefinieerbare lucht op. Hij stoot zijn hoofd aan het brandblusapparaat in de stofzuigerkast. Hoe werkt de wasmachine?

Door welk raam heb je het mooiste uitzicht over de duinen? Wie zijn eigenlijk zijn burens? Kortom: hoe word je van een toeval-lige zwerver een vaste bewoner. Wanneer ben je echt "thuis"? In de gang naast de trap hangt een verweerde spiegel. Ben ik dat?

Ook als lezer raak je onwillekeurig geïntrigeerd door het experiment van Hoexum. Meer dan ooit ervaren we in deze crisisdagen hoe snel onze wereld kan veranderen. Ook wij riskeren de weg kwijt te raken. Angst voor het onbekende. Vragen zonder antwoord. Een "un-heimisch" bestaan! Zonder "Heim". Heim-wee overvalt ons.

Zo nu en dan komen ook wij in deze dagen voor Pasen lotgenoten tegen: in de hof van Jozef van Arimathea dwalen enkele vrouwen rond. Hen komt een onbekende Man tegemoet in wie zij slechts de tuinman vermoeden zonder hem te herkennen vragen ze radeloos: "Waar hebt u Hem gelegd, die wij zoeken?"

Ook de Emmaüsgangers zijn Hem tegen gekomen. Ook zij hadden Hem niet herkend en alleen maar, geheel ontmoedigd beleden: "wij leefden in de hoop dat Hij het was die Israël zou verlossen".

Als sommige van de leerlingen eindelijk elkaar terug gevonden hebben, blijkt Thomas te ontbreken. Maar enkele dagen later zocht hij in zijn wanhoop de anderen toch weer op. Het mocht niet baten. Zelfs een tiental getuigen uit de eigen kring was niet in staat hem te troosten.

In de verwarrende dagen die zich afspelen rond het Kruis op de heuvel heeft vrijwel ieder een “goed heenkomen” gezocht; misschien in arrenmoede teruggekeerd naar hun vissersnetten?

Geen antwoorden om met elkaar te delen. Geen weerzien. Geen thuis. En dat alles ondanks de woorden van hun Rabbi die ooit gesproken had over het “huis van de Vader”, waar voor ieder van hen genoeg plaats was toegezegd.

Het ingestorte huis van de hoop, het huis van Zijn compassie, hun “thuis” zullen zij niet kunnen herbouwen. Alleen maar een machteloze herinnering rest.

Alleen maar een herinnering? Juist in die herinnering ligt het geheim van hun gezamenlijke toekomst. Het is Zijn stem, die de opdracht gaf: “Doe dit tot mijn gedachtenis”.

Die beide woorden gedachtenis en herinnering zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Zij horen bij elkaar in de verbinding met Zijn eigen belofte: “Wie Mij lief heeft..... zal Mijn woord bewaren en Wij zullen tot hem komen en bij Hem voorgoed ons domicilie kiezen”. 1) “Thuis”.

“Doet dit tot Mijn gedachtenis”.

Nog enkele dagen en in de Paasnacht zal ons weer worden toegeroepen: “Christus is opgestaan”. Wij mogen antwoorden: “Hij is waarlijk opgestaan”.

Aan allen: “Gezegend Pasen”.

Thuis.

fr. Rolf s.g.

1) Joh.14:23.

**Wie in de beschutting van de Allerhoogste woont
en overnacht in de schaduw van de Ontzagwekkende
zegt tegen de Heer: 'Mijn toevlucht, mijn vesting,
mijn God op wie ik vertrouw.'**

Psalm 91

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A